

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013, č. j. 57 A 29/2013 – 202,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni výrokem I. rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 57 A 29/2013 – 202, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č.j. MV-138303-5/SO/sen-2012, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň ze dne 31. 10. 2012, č. j. OAM-41821-74/DP-2011 o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a toto rozhodnutí potvrdila. Výrokem II. krajský soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce. Výrokem III. krajský soud žalobci vrátil z účtu soudu zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč k rukám jeho zástupce. Důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného spočíval především v tom, že skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Krajský soud totiž shledal, že žalovaný svůj závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců opřel o informace, které nebyly součástí správního spisu a ze sdělení Policie ČR ze dne 1. 3. 2012, č. j. V2-2/2012-UOOZ/OSAI není možné učinit závěr o věrohodnosti tam uvedené utajované informace.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V podání ze dne 14. 8. 2013, č. j. MV – 138303 – 20/90 - 2012 pak požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že v rámci správního řízení byly specializovanými orgány státní správy pořízeny o žalobci utajované informace, jejichž vyzrazení nebo zneužití může ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“), způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Podle stěžovatele tak je nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti způsobilé přivodit nejen žalovanému, ale veškerým orgánům státní správy podílejícím se na posuzované věci nepoměrně větší újmu spočívající ve výkonu kasační stížností napadeného rozsudku

krajského soudu, ve srovnání s újmou žalobce, který bude ostatně oprávněn, v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nadále setrvat na území České republiky až do nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel dále uvedl, že není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, aby otázka věrohodnosti předmětných utajovaných informací, která bude předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, nebyla zpochybněna, resp. fakticky presumována, povinností stěžovatelky řídit se závěrem Krajského soudu v Plzni o nevěrohodnosti předmětných utajovaných informací.

[3] Žalobce ve vyjádření k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho přiznání ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Upozornil na skutečnost, že stěžovatel je správní orgán, který je ve vztahu k němu ve vrchnostenském postavení a jen stěží tak lze za újmu stěžovatele považovat skutečnost, že bude postupovat v souladu s pravomocným rozsudkem krajského soudu. Argumentaci stěžovatele, že žalobce může na území České republiky setrvat i v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti označil žalobce za lichou a nepřijatelnou, neboť právě proto, že žalobce může na území České republiky setrvat, ztrácí postup stěžovatele v intencích závěrů rozsudku krajského soudu na významu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žádnému správnímu orgánu nevznikne újma v souvislosti s výkonem kasační stížnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Uzavřel, že stěžovatel neprokázal existenci důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řídicího oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[6] Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, ze dne 15. 7. 2009 upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznáváný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

pokračování

[7] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[8] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[9] V posuzované věci stěžovatel spatřuje důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jednak v důsledcích výkonu napadeného rozsudku krajského soudu a dále pak v nebezpečí vyzrazení nebo zneužití utajovaných informací pořízených o žalobci v průběhu správního řízení.

[10] K prvnímu důvodu, který podle stěžovatele odůvodňuje přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel újmu, která by mu měla vzniknout výkonem napadeného rozsudku krajského soudu, nijak nekonkretizoval. Samotná okolnost, že stěžovatel je povinen respektovat závazný právní názor krajského soudu, ani to, že by v případě eventuálního zrušení napadeného rozsudku krajského soudu „obživlo“ původní rozhodnutí stěžovatele, nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele. V takovém případě by totiž musel Nejvyšší správní soud přiznávat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje. Závěr stěžovatele, že povinnost řídit se závěry krajského soudu fakticky presumuje závěr o nevěrohodnosti předmětných utajovaných informací, není správný. Nejvyšší správní se totiž doposud žádným způsobem nezabýval věrohodností těchto utajovaných informací a ani tak učinit nemohl, neboť je nemá doposud k dispozici.

[11] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani argumentaci stěžovatelky, v níž poukazuje na nebezpečí vyzrazení nebo zneužití utajovaných informací, pořízených o žalobci v průběhu správního řízení a to především proto, že pokud příslušné orgány a jejich pracovníci dodrží zákonem stanovené postupy, nedojde k žádnému ohrožení, natož vyzrazení či zneužití utajovaných informací. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak v posuzované věci není možné přiznat kasační stížnosti odkladný účinek kvůli stěžovatelkou předstíranému hypotetickému nebezpečí vyzrazení utajovaných informací, ke kterému navíc může dojít pouze při porušení zákonných a vnitřních (kontrolních) mechanismů vytvořených k zacházení s utajovanými informacemi.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že v žádném případě nemá v úmyslu jakkoliv zpochybňovat důležitost náležité ochrany utajovaných informací a význam

těchto informací pro ochranu zájmů České republiky. V posuzované věci však riziko vyzrazení utajovaných informací nepředstavuje nepoměrně větší újmu na straně správního orgánu (stěžovatelky) a důvod pro přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[14] Z důvodů uvedených výše proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu